

гахъ то чухъ гърмотевизи и попръжни, но азъ бѣхъ вече далечъ.

Преди обядъ азъ стигнахъ дома си. Околю обядъ дойде и баща ми и тогава вече се научихъ, че азъ съмъ билъ избавенъ отъ него. Отъ онова време азъ оставихъ овчарството и козарството и заловихъ се за бакалъкъ; но това занятие не бѣше за мене — за свободния човѣкъ е твърде тежко да продава на гаджелитѣ за три пари сирене и да слуша всевъзможни псувни. Скоро азъ оставихъ бакалъка и се заловихъ за касаплъкъ. Разбира се, че и това занятие не беше въ състояние да удовлетвори моитѣ желанія. Въ продължение на три години азъ изгубихъ половината отъ капитала си. Турскитѣ чиновници взимаха месо на вяра и никогам ми не плащаха. Само изъ конака имахъ да взимамъ повече отъ 4000 грѣша. Иди ти и прави търговия, когато въ царството несществуваникажъвъ редъ и когато почти всѣки турчинъ е крадецъ! Турскитѣ чиновници се хранятъ безплатно по цѣла България. И така, азъ напуснахъ касаплъкаты и захванахъ пакъ да купувамъ овце, кози и говеда и да ги препродавамъ на касапитѣ.

Въ 1885 год. умря майка ни. После смъртъта и ние останахме двамина братя и две сестри. Баща ни още живѣеше. Въ това сщцо време между на рода се беше разпространилъ такъвъ единъ слухъ, че българитѣ могатъ да се дѣлятъ по между си сами, безъ да искатъ позволение отъ турскитѣ власти.

Тоя слухъ ни накара да повикаме по-първитѣ отъ нашитѣ граждани, съседитѣ си и роднинитѣ си и да раздѣлимъ онова, щото бѣше останало отъ майка ни. Сестритѣ ни бѣха вече омжжени. Подиръ три години някой си турски мекерета наговориха сестритѣ ни да искатъ отъ мене изъ ново дялъ отъ майчиното ни имане. Разбира се, че азъ трѣбва да имъ откажа и тия отидоха да ме сждятъ предъ кадията. Кадията бѣше единъ отъ ония турци, които смучатъ народната кръвъ, и пиятъ народниятъ